

Måltidsgemenskap

»att slippa opassande sällskap vid sina köksöar«

Kyrkan har i alla tider varit en måltidsgemenskap. Vår heligaste handling är delandet av bröd och vin – i gemenskap. Platsen i tid och rum där himmel och jord möts är en måltid. Bibelns texter är fulla av delade måltider, inte minst Nya testamentets berättelser som hur Jesus delar sina måltider i sådana gemenskaper som etablissemanget såg som minst sagt opassande.

Den rådande inredningstrenden med öppna planlösningar och stora, gärna påkostade kök fyller glasbordstidningar och inredningsprogram på TV. Sida efter sida med blankpolerade vitvaror, gärna i rostfritt, och minimalistiskt avskalade köksöar. Närmast altarlika står de med kromade detaljer och gashällar från Gaggenau. Speglar de kanske vår tids dröm om måltidsgemenskapen, där familjen och dess vänner samlas kring köksön och kocken bereder måltiden inför allas åsyn, *versus populum*?

Med ett liknande tema finner vi också raden av förment trevliga TV-program där intressanta måltidsgemenskaper skall skapas. En särskilt utvald person får i uppdrag att själv bjuda in ”drömgästerna” till den ”perfekta” middagen. Med det korrekta urvalet skall en givande konversation uppstå kring bordet, tittarna till gagn. Gärna jämn könsfördelning, vi är ju faktiskt genusmedvetna på vår TV-kanal!

Hur skulle *din* perfekta middag se ut? Vilka drömgäster skulle du bjuda in att fira nattvard runt din köksö? Skulle du bjuda det där skråniga gänget du stötte på ute på gatan, de där som verkade ha samlats kring en skäggig lirare i nån sorts nattsärk? Var de förresten män eller kvinnor? De var ju klädda i kvinnokläder och så, men ... Ja, mycket parfym luktade de i alla fall! Nej, jag känner ju inte dem. Bäst att inte stöta sig. Jag ringer över grannarna i stället. Det var ju trots allt de som bjöd senast.

EU-minister Birgitta Ohlsson (fp) bjöd nyligen in de skråniga transpersonerna till *sin* fest, eller åtminstone till sitt ämbetsrum i Rosenbad, i form av Elisabeth Ohlson-Wallins konstverk ”Nattvarden” ifrån den kända bildsviten Ecce Homo. Bilden, som är en parafra på da Vincis berömda målning, visar Jesus tillsammans med 12 transvestiter. De ser ut att ha en härlig fest, kanske lite för högljudd för att passa i villaförortens lagomlugn. De nya

kristallglasen från Duka kan ju riskera att gå sönder och det vore ju tråkigt.

Vem bjuder vi i kyrkan in till *vår* måltidsgemenskap? Det talas gärna om att ”alla är välkomna”, men är det alltid så? *Känner* sig alla välkomna? Hur är det med dem som skulle vilja komma, men som avstår för att de fått känna av att de inte passar in? Inte passar in i den mall som ”alla” innebär. För är det inte ofta så att ”alla” snarare brukar betyda ”de som är ungefär som vi är – lika oss”?

Tänk om kyrkans värld kunde vara mer som i Nya testamentet! Istället för att bygga gemenskaper på likhet och samstämmighet så kunde gemenskapen få uppstå i delandet av måltider. Både bildligt och bokstavligen. När vi äter tillsammans är vi inte längre främlingar för varandra. Det visste Jesus.

Ett aktuellt exempel på hur likhetsprincipen och omsorgen om den egna gruppen istället fått gå före det kristna kärleksbudskapet kan hämtas från tidningen *Dagen* och dess beslut att vägra ta in en annons för ett ungdomsläger arrangerat av föreningen EKHO (Ekumeniska grupperna för kristna hbt-personer). *Dagens* chefredaktör Elisabeth Sandlund låter i intervjuer meddela att det inte är någon mänsklig rättighet att få en annons införd, vilket hon självfallet har alldeles rätt i. Men är det inte en kristen plikt att värna om sin nästa, i synnerhet den som är svag och utsatt? Det *Dagen* med sitt beslut visar är att tidningen istället väljer att värna om sin läsekrets och dess rättigheter att slippa opassande sällskap vid sina köksöar, rätten att slippa se den andres utsatthet och fortsätta dela måltidsgemenskapen endast med dem som är ”lika oss”. Det har de givetvis rätt till. Men är det rätt?

PETER FORSBERG

